

Kristova poslušnosť

Lebo ako neposlušnosťou toho jedného človeka stali sa mnohí hriešnymi,

tak aj poslušnosťou toho jedného stanú sa mnohí spravodlivými.

Či neviete, že komu sa vydávate za sluhov cieľom poslušnosti, že ste sluhami toho, koho poslúchate

□ - *bud' sluhami hriechu na smrť bud' sluhami poslušnosti na spravodlivosť?*

Rímskym 5:19, 6:16

„...tak aj poslušnosťou toho jedného stanú sa mnohí spravodlivými.“ Tieto slová nám pripomínajú, že ako Adamova neposlušnosť z nás urobila hriešnikov, tak Kristova poslušnosť z nás urobila spravodlivých. Kristovej poslušnosti vďačíme za všetko.

To je najcennejší poklad z nášho dedičstva v Kristovi. Ako mnoho je tých, ktorí o ňom nikdy neuvažovali, ani ho nemilovali a nepotešovali sa v ňom – minuli sa tak plnému požehnaniu. Nech nám Boh svojím Svätým Duchom zjaví slávu poslušnosti a učiní nás spoluúčastníkmi jej moci!

Ste oboznámení so vzácnou pravdou ospravedlnenia z viery? V epištole Rímskym, ktorá predchádza miestu, o ktorom uvažujeme (3:21, 5:11), Pavol učí, čo je jej nemenným základom. Je to zmierenie skrze Kristovu krv. Za akých podmienok a za akú cenu ho môžeme dosiahnuť? Zdarma, skrze vieru v milosť Božiu, ktorá ospravedľuje bezbožných. A aké je jej ovocie? Udelí Kristovu spravodlivosť a bezprostredný prístup k milosti Božej a k nádeji slávy. Táto časť Písma odhaľuje hĺbku pravdivého spojenia s Kristom, ktoré dosahujeme vierou. V nej je zakorenené ospravedlnenie, ktoré Boha oprávňuje, aby nás prijal na milosť pre zásluhy Pána Ježiša. Apoštol Pavol sa vracia k Adamovi, k nášmu spojeniu s ním a ku všetkým následkom, plynúcim z tohto spojenia. Dokazuje, aké je múdre, dokonalé a prirodzené, že tí, ktorí vierou prijali Krista a sú s ním skrze vieru trvale spojení, stávajú sa aj účastníkmi jeho spravodlivosti

a života. V tomto zvlášť zdôrazňuje rozdiel medzi neposlušnosťou Adama, ktorá spôsobila odsúdenie – a Kristovou poslušnosťou až po smrť na kríži, ktorá prináša ospravedlnenie a život. Pri štúdiu tohto miesta jasne vidíme, že Kristova poslušnosť, ktorá vydobyla spasenie, je vlastne počiatkom nášho vyslobodenia.

Ak vieme toto, tak pochopíme, aké významné miesto má zaujímať Kristova poslušnosť v našom srdci a živote – a aké dôležité je pri nás i jej ovocie.

„Lebo ako neposlušnosťou toho jedného človeka stali sa mnohí hriešnymi...“ Ako sa to stalo? Je totiž dvojaké spojenie medzi Adamom a jeho potomkami: zákonné a pokrvné.

Dedičstvo podľa zákona a pokrvné dedičstvo

Dedičstvom podľa zákona bolo celé ľudstvo odsúdené k smrti. „Ale smrť jednako kralovala od Adama až po Mojžiša i nad tými, ktorí nehrešili podobným prestúpením ako Adam.“

Dedičstvo podľa zákona je zakotvené aj v pokrvnom dedičstve. Odsúdenie by ich nepostihlo, keby nepochádzali z Adama. Pokrvné dedičstvo zas preniklo to zákonné. Každý Adamov potomok vstupuje do života pod mocou hriechu a smrti. „Neposlušnosťou toho jedného človeka stali sa mnohí hriešnymi“ – je vyjadrením podriadenia kлятbe hriechu a prirodzeným podrobením sa jej moci. „Adam je obraz toho budúceho Adama“, ktorý je nazvaný druhým Adamom, druhým otcom ľudstva. Adamova neposlušnosť so svojimi následkami je protikladom toho, čím sa nám stala Kristova poslušnosť. Ak hriešnik uverí v Krista, je s ním spojený a je ihneď podľa zákona v Božích očiach prehlásený a prijatý za spravodlivého. Človek má Kristovu spravodlivosť len vtedy, ak má samého Krista, ak verí v neho a ak je v ňom. Ak vie, čo je zostávanie v Kristovi, môže sa počítať medzi oslobodených a Bohom prijatých na milosť. Potom je prirodzene vedený k poznaniu životného spojenia a k porozumeniu, že ako bol skutočný a plný jeho podiel v Adamovej neposlušnosti, smrti a hriechu – práve tak je teraz plný jeho podiel v Kristovej poslušnosti, v spravodlivosti a v pokornom živote i v povahe, ktorá z toho plynie.

Dajme pozor a snažme sa porozumieť tomu, že Adamovou neposlušnosťou sme sa stali hriešnikmi. Podstatné z toho, čo Boh v raji od Adama žiadal, bola poslušnosť. Jediné čím môže stvorenie Boha osláviť a pre čo sa môže radowať z jeho priazne a požehnania – je poslušnosť. Jedinou príčinou, pre ktorú hriech dostal moc nad svetom a zničil ho – je neposlušnosť. Za kлятbu hriechu a jeho panstvo nad nami vdáčíme neposlušnosti. Všetka moc hriechu, pracujúca v nás, je len následkom toho, že sme prijatím prirodzenosti Adama zákonite prevzali i jeho neposlušnosť. Tak sme zrodení ako deti neposlušnosti. Je teda zrejmé, prečo musel prísť Kristus: aby odstránil kлятbu neposlušnosti, jej vládu nad človekom, zlú prirodzenosť i skutky. Neposlušnosť je koreňom každého hriechu a biedy. Prvou úlohou Kristovho spasiteľného diela bolo odstránenie koreňa zla a navrátenie človeka jeho pôvodnému určeniu – to je život v poslušnosti voči Bohu. Ako to Kristus urobil?

Prišiel ako druhý Adam, aby odčinil to, čo prvý pokazil. Hriech nás nútil veriť, že je pre nás neužitočné poznávať a robiť Božiu vôľu. Kristus prišiel, aby nám ukázal vznešenosť, požehnanie i nebeskosť poslušnosti. Keď nás Boh obliekol do človečenstva, nedocenili sme, že krása a nepoškvrnenosť jeho Syna spočívala v poslušnosti Bohu. Kristus prišiel a vzal na seba ľudské telo, aby nám ukázal, ako vstúpiť do Božej blízkosti a slávy. Prišiel, aby premohol a odstránil našu neposlušnosť a nahradil ju svojou vlastnou poslušnosťou pri nás a v nás. Ako Adamova neposlušnosť bola všeobecná, mocná a všetko ovplyvňujúca, taká – ba ešte väčšia – je moc Kristovej poslušnosti.

Zmysel Kristovho poslušného života je trojaký:

- a) Je príkladom, ktorý nám má ukázať pravú poslušnosť pred Bohom.
- b) Stáva sa našou istotou, že jeho poslušnosťou je urobené zadosť spravodlivosti.
- c) Kristus – ako naša hlava – pripravuje pre nás novú a poslušnú povahu, ktorou nás chce obdať.

Zomrel preto, aby nám ukázal, že jeho poslušnosť znamená poslúchať až do všetkých dôsledkov – to je, keď treba, pre Boha aj zomrieť. To znamená, že za nás niesol a uzmieril vinu našej neposlušnosti. Umrel tak hriechu a získal prístup k životu z Boha pre seba i pre nás.

Adamova neposlušnosť aj so všetkými dôsledkami musela byť odstránená a nahradená poslušnosťou Kristovou. Podľa zákona sme touto poslušnosťou ospravedlnení. Ako sme sa neposlušnosťou Adama stali hriešnikmi a boli sme pod mocou hriechu, tak sme teraz hneď a celkom ospravedlnení a vyslobodení z moci hriechu a smrti – a stojíme pred Bohom spravodliví. Zároveň sme s Kristom vstúpili v jeho smrť a zmŕtvychvstanie. Ako v prípade Adama, tak aj teraz sú dedičstvo podľa zákona aj pokrvné dedičstvo neoddeliteľné – a sme teda tak ako on naozaj mŕtvi hriechu a živí Bohu. Nový život, ktorý máme v ňom, je život poslušnosti.

Nech si každý z nás uvedomí predovšetkým, že je to Kristova poslušnosť, ktorá je tajomstvom spravodlivosti a spasenia, ktoré v ňom nachádzame. Poslušnosť je pravou podstatou spravodlivosti: Spasenie je z poslušnosti viery. Jeho poslušnosť máme najskôr prijať, potom jej dôverovať a radovať sa z nej. Ved' ona prikryva, pohlcuje a odstraňuje našu neposlušnosť a je tak nezmeniteľným základom nášho spasenia. Ako Adamova neposlušnosť bola mocou, ktorá vládla v mojom živote a spolupôsobila k smrti, tak Kristova poslušnosť sa stáva životnou mocou mojej novej prirodzenosti.

Až teraz rozumiem, prečo Pavol v tejto časti tak úzko spája spravodlivosť a život. „Lebo ak pádom, prehrešením sa, toho jedného kraľovala smrť skrze jedného, je o mnoho istejšie, že tí, ktorí dostávajú hojnosť milosti a daru spravodlivosti, budú kraľovať v živote skrze toho jedného, Ježiša Krista. A tak teda... tak i jedným ospravedlňujúcim výrokom dar milosti na všetkých ľuďoch na ospravedlnenie života.“

Ak starostlivo skúmame podobu medzi prvým a druhým Adamom a ak vidíme, ako u prvého

vládla smrť a neposlušnosť aj u jeho potomstva, na ktoré bola prenesená, tým väčšieho odsúdenia budeme hodní, ak nebudeme dbať na to, že poslušnosť Kristova – druhého Adama, sa má stať i naším vlastníctvom. Ak prijmeme spravodlivosť, ktorú nám Boh ponúka, táto nám ihneď ukazuje na poslušnosť, z ktorej sa zrodila, s ktorou tvorí nerozlučný celok a v ktorej jedinej môže žiť a prospievať.

Všimnime si toto spojenie v ďalšej úvahe. Hovoriac o našom životnom spojení s Kristom, Pavol najprv v tejto epištole (6:12) zakazuje: „Nech nepanuje hriech vo vašom smrteľnom tele...ale vydávajte sa službe Bohu.“

A potom poučuje o tom, že tieto slová znamenajú úplnú poslušnosť: „Či neviete, že... ste služobníkmi toho, koho poslúchate, buďto hriechu k smrti, buďto poslušnosti k spravodlivosti?“ Vaše príbuzenstvo s poslušnosťou je skutočné, ste vyslobodení z neposlušnosti Adama i svojej vlastnej a stali ste sa služobníkmi poslušnosti – a to „poslušnosťou k spravodlivosti“. Kristova poslušnosť je aj poslušnosťou k spravodlivosti, ktorá je Božím darom. Vaše podriadenie sa Kristovi je jediným spôsobom, ako môžete získať príbuzenstvo k Bohu a spravodlivosti. Kristova poslušnosť je pre vás len začiatkom života. Jeho pokračovaním je vaša poslušnosť všetkému, čo je pred Bohom spravodlivé. Ako pre hlavu, tak aj pre údy je len jeden zákon. Ako u Adama a jeho potomkov panovala neposlušnosť a smrť, tak u Krista a jeho potomstva musia vládnuť poslušnosť a život. Neposlušnosť je putom spojenia a znakom podobnosti medzi Adamom a jeho potomkami. Putom, ktoré viaže Krista s jeho potomstvom, je poslušnosť, ktorá je tiež aj podstatným znakom podobnosti.

Bola to poslušnosť, pre ktorú sa stal Kristus predmetom Otcovej lásky (Ján 10 :17-18) a naším Vysloboditeľom. Len pravá poslušnosť môže ukázať, ako máme v tejto láske zostávať (Ján 14 :

21-23) a radovať sa z takého vyslobodenia. „...poslušnosťou toho jedného stanú sa mnohí spravodlivými.“ Všetko závisí na našom poznaní poslušnosti a na našej účasti v nej, lebo ona je vchodom a cestou k plnej radosi zo spravodlivosti. Pri obrátení sme ospravedlnení vierou, raz a navždy – celkom a večne, nech máme malú alebo dokonca žiadnu známosť poslušnosti. Ak sme však skutočne uverili spravodlivosti a podriadili sa jej a jej plnej vláde – ako „služobníci spravodlivosti“, vyleje na nás svoje požehnanie ako na narodených z poslušnosti a povedie nás späť k stavu pokoja s Bohom.

Čím skutočnejšie sa mocou Svätého Ducha držíme Kristovej spravodlivosti, tým väčšie bude aj naše pranie mať podiel na poslušnosti, ktorá z nej vyplýva.

V tomto svetle študujme Kristovu poslušnosť, aby sme ako on mohli byť služobníkmi poslušnosti spravodlivosti!

1. Poslušnosť bola Kristovi životnou podmienkou.

Poslušnosť u neho neznamená len nejaký náhodný skutok poslušnosti, alebo ich celý rad – ale ducha poslušnosti, ktorý preniká celým jeho životom. „Neprišiel som, aby som činil svoju vôľu.“

„Prichádzam, aby som činil vôľu tvoju, ó Bože.“ Prišiel na svet za jediným účelom. Žil len preto, aby vykonal vôľu Božiu. Poslušnosť bola najvyššou a všetko ovládajúcou mocou v jeho živote.

Chce, aby aj pri nás to bolo tak. To tiež sľúbil, keď povedal: „...lebo ten, kto by činil vôľu môjho nebeského Otca, ten je môj brat, i moja sestra i moja matka.“

To, čo spája rodinu, je obvyklý život všetkých jej členov a rodinná podobnosť. Puto, ktoré spája Krista s nami, je spoločné pranie, že on aj my chceme spoločne plniť Božiu vôľu.

2. V Kristu sa stáva táto poslušnosť radosťou. „V tom mám záľubu, ó Bože, aby som činil vôľu tvoju.“ „Môj pokrm je, aby som činil vôľu toho, ktorý ma poslal.“

Pokrm je pre nás osviežením a posilou. Zdravý človek s radosťou je svoj chlieb. Avšak pokrm nie je len radosťou – je nevyhnutnosťou života. A práve tak robenie Božej vôle bolo pokrmom, po ktorom Kristus lačnel a bez neho nemohol žiť. Bolo tým, čo jedine uspokojilo jeho hlad, čo ho osviežilo, posilnilo...

Niečo podobné mal na mysli Dávid, keď povedal, že Božie slovo je „sladšie ako med“. Ak porozumieme všetkému tomu a ak to prijmem, poslušnosť sa nám stane prirodzenejšia a potrebnjšia a osvieži nás viac ako denný pokrm.

3. Táto poslušnosť viedla Krista k očakávaniu Božej vôle.

Boh nezjavil Kristovi všetku svoju vôľu naraz, ale deň po dni, podľa toho, ako bolo kedy potrebné. V jeho živote poslušnosti bol vzrast a pokrok. Najťažšia úloha prišla nakoniec. Každý skutok poslušnosti patril novému objavu ďalšieho Otcovho príkazu. Hovoril: „...uši si mi otvoril; činiť tvoju vôľu, môj Bože, si želim.“

Tak to bude i pri nás, ak sa stane poslušnosť vášňou nášho života a ak Boží Duch otvorí naše ucho, aby čakalo na jeho učenie a neuspokojovalo sa učením menším než Božím.

4. Kristova poslušnosť bola poslušnosťou až do smrti.

Ved' hovoril: „Neprišiel som, aby som činil svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal.“ A bol skutočne ochotný vzdať sa do dôsledkov svojej vlastnej vôle a podriadil sa vôli Otcovej. Myslel naozaj: Nie moja vôľa, ale tvoja nech sa stane!“ K tejto poslušnosti nás volá a dáva nám k nej

silu. Toto z celého srdca plynúce a vždy ochotné podriadenie sa je vlastne tou pravou Božou poslušnosťou, ktorá nás prevedie životom. Dal by Pán, aby kresťania porozumeli, že len toto dáva duši šťastie a silu!

Kým pochybujeme o tejto všestrannej poslušnosti a kým sa skrýva v našom vnútri pocit možného sklamania, strácame vieru, ktorá zaisťuje víťazstvo.

Avšak ak si zvolíme Boha za svojho Pána s jeho požiadavkou úplnej poslušnosti a ak sa neodvážime ponúknuť mu niečo menšie, ale poddáme sa celkom Božej práci v nás, tu ona za pomoci Svätého Ducha bude už sama dokonale riadiť celý náš život.

5. Pri Kristovi táto poslušnosť vyvierala z najhlbšej pokory.

„Nech je teda taká myseľ pri vás, aká bola v Kristu Ježišovi, ktorý ...samého seba zmaril, prijal spôsob služobníka, ...ponížil sa, stal sa poslušným až po smrť...“

Tu vidíme bytosť, ktorá je ochotná celkom sa vzdať seba, ochotná byť a žiť ako „služobník poslušnosti“.

Je ochotný sa pokoriť pred Bohom i človekom, ktorému potom Ježišova poslušnosť odhalí svoju nebeskú krásu a plnú moc. Môže sa stať, že aj keď sa silná vôľa usiluje o poslušnosť, predsa nemá úspech, lebo tajne dúfa v seba. Len vtedy, ak sa skloníme pred Bohom v pokore, poníženosti, trpezlivosti a úplnej odovzdanosti do jeho vôle a ak už raz celkom prestaneme dúfať v seba, až potom nám zjaví, že jedinou povinnosťou a požehnaním stvorenia je poslušnosť tomuto slávnemu Bohu – pretože jeho myslenie o človeku je myslenie o večnom pokoji a nie o trápení.

6. U Krista táto poslušnosť pramenila z viery v úplnú závislosť na Božej sile.

„Nerobím nič sám od seba.“ „Otec prebývajúc vo mne, on robí tie skutky.“ Synovo ničím neobmedzené podriadenie sa Otcovej vôli sa stretlo s Otcovým neprestávajúcim a neobmedzovaným udeľovaním moci, prejavujúcej sa skrze neho.

Tak to bude aj s nami, ak sa naučíme, že koľko svojej vlastnej vôle dáme Bohu, toľko on svojej moci dá nám. Uvidíme, že odovzdanie sa do plnej poslušnosti je vlastne až teraz plnou vierou s plnou jeho mocou, ktorú on do nás vloží.

Všetky Božie sľuby Novej zmluvy sa zakladajú na tomto: „Boh obreže tvoje srdce, ...aby si miloval Hospodina svojho Boha z celého svojho srdca, ...keď budeš počúvať hlas Hospodina svojho Boha...“, „Ducha nového dám do vášho vnútra, ...aby ste chodili v mojich ustanoveniach a zachovávali moje súdy...“

Verme v Božie dielo v nás ako Syn a budeme mať i odvahu odovzdať sa bezvýhradnej poslušnosti – poslušnosti až do smrti. Naše odovzdanie sa Bohu sa stane vstupom k požehnanej skúsenosti zhody so Synom Božím v konaní Otcovej vôle a s jeho spoliehaním sa na Otcovu moc. Odovzdajme sa úplne Bohu a on potom dokoná svoje dielo v nás.

Neviete, že ospravedlnení súc poslušnosťou toho jedného, stávate sa v ňom, ako on bol, služobníkmi poslušnosti k spravodlivosti? V poslušnosti toho jediného je koreň života a záruka poslušnosti mnohých. Obráťme sa a pozrime na Krista, učme sa od neho a verme v neho, v toho jediného poslušného tak, ako nebol pred ním nikto.

Kiež prijmeme Krista, milujeme ho, a premieňajme sa na jeho podobu. Ako jeho spravodlivosť je jedinou našou nádejou, tak nech bude i jeho poslušnosť našim vrúcnyim prianím. Nech svojou vierou v neho dokážeme svoju úprimnosť a dôveru v Božiu nadprirodzenú moc, ktorá v nás pôsobí. Nech prijatím Pána Ježiša Krista za svoj skutočný život dokážeme, že on v nás plne prebýva!

Druhá kapitol publikácie Andrew Murray (1828–1917) „Škola poslušnosti“. Vyšlo vo vydavateľstve MSEJK, Bratislava 2009. Publikované so súhlasom vydavateľa.